

Legenda o prvem pirhu.

Takrat, tisti žalostni dan, ki ga čas ne bo nikoli izbrisal, takrat, ko je Kristus romal svojo zadnjo, najžalostnejšo pot po zemlji, se je to zgodilo.

V molk in tesnobo je bil pogreznjen Jeruzalem. Ulice so bile tihe, hiše ko izumrle in vrhovi palm in ceder se niso zibali v osvežujočem vetru. Zrak je bil soparen, za težkimi, svinčnimi oblaki je žalovalo solnce.

Tedaj je iz nizke hišice, ki se je skrivala v bujnem vrtu, stopilo na ulico dekletce, mala, šibka Jevrejeva Juta, ki se je vračala od strica Jonatana.

V roki je tiščala košarico jajčk, ki jih je za njeno bolno mater podaril stric, in zamišljena spela po ulici. Le zakaj je nocoj vse tako žalostno in tiho. Še stric, ki je vselej tako vesel, kadar ga obišče mala Juta, je bil nocoj ves zamišljen in mrk, nobene zgodbe ji ni hotel povedati. Pa Juti bi se jih zdaj tudi ne ljubilo poslušati, ko je tako težko bolna njena mama. Oh, uboga mama! Vse razboljene so postale Jutine misli. Uboga, dobra mamica, kako trpi! In pravijo, da ni leka njeni bolezni. In neke noči morda, ko se bo luna s srebrnimi žarki prešerno poigravala z zibajočimi listi palm, ali morda neko jutro, ko se bo iz plamenečih zarij porajalo solnce, ali sredi zlatega dneva, bo umrla mamica. Tiho, tiho bo obležala, za vedno se bodo zaprle njene lepe, dobre oči, njene ustne bodo otrpnile v bolestno tožnem nasmehu. Nikoli več ne bodo poljubile, nikoli več ljubeče poklicale uboge male Jute.

Juta spe po tesnih ulicah vsa predana žalostnim mislim. Samo nekdo bi še mogel ozdraviti mamo. On! Tisti lepi, visokostasi mož, ki ima v očeh usmiljenje in na ustnah besede ljubezni. On, ki je z dotikljajem roke ozdravil mrtvoudno Ruto, ki je bila zapisana smrti. Toda Njega ne bo srečala več. Vedela je to Juta. Stric ji je povedal, da so ga zaprli v ječo. In uboga mamica bo morala umreti. Solze so zalile mali Juti oči.

Kar je ulica zahrumela. Dekletce je preplašeno obstalo in prisluhnilo. Iz hipa v hip je naraščal hrup. Od hiš so odmevali kriki in topot nog. Prišli so vojščaki z železnimi čeladami in svetlimi sulicami.

Juta je hotela pobegniti in se skriti, toda bilo je prepozno. Stisnila se je k zidu in plašno čakala, kaj bo. Vse bliže so prihajali vojščaki in vse več jih je bilo. Poulična drhal se je podila za njimi in divje kričala. Ko so bili že prav blizu, se je Juta zdrznila. Med vojščaki je zagledala Njega. Tistega visokega, plemenitega moža, ki je ozdravil mrtvoudno Ruto. Sklanjal se je pod težkim križem, ki ga je nosil na rami, in njegova halja je bila vsa raztrgana in okrvavljena. Trnjev venec mu je oklepal belo čelo, ki je bilo od trnja vse ranjeno in krvavo. Drhal je pljuvala nanj in ga obmetavala s kamenjem.

Vedela je Juta, kaj to pomeni. Tako so vodili zločince, obsojene na sramotno smrt na križu. In zakaj so obsodili Njega?! Samo ljubezen je učil, veliko ljubezen, ki mora biti tako silna in mogočna, da more odpuščati najhujšim sovražnikom. In zato so Ga obsodili na križ!

Vsa presunjena je Juta stopila bliže, košarico z jajčki pa je položila k nogam. Hotela je prositi za mamino zdravje. Ko je bil tik nje, je iztegnila roki in na ves glas zaklicala: Oh, Gospod...!

Šibki otroški glasek je prevpil množico. Še več je hotela reči Juta, pa ni mogla. Gospod se je okrenil k njej. Njegov okrvavljeni obraz je izražal tako silno bolečino, da so ji besede zastale na jeziku. Njegove oči so se srečale z njenimi in njegove bolešno stisnjene ustne so se komaj opazno zganile. Juta je vedela, da je razumel njeno prošnjo. Potem je še niže sklonil glavo in z njegovega ranjenega čela so se potočile tri kaplje krvi in kanile v košarico.

Ko je Juta doma izročila materi jajčka, je šele opazila, da so vsa rdeča od Gospodove krvi. Bolnica je vzela v roke jajce, oškropljeno z najsvetejšo krvjo. Kar jo je čudežno spreletelo po vsem telesu, kri ji je zaplula po žilah in pordečila blede obraz, bolečine so v hipu ponehale. Ozdravela je.

Takrat pa se je na gori Kalvariji dopolnjevalo Njegovo trpljenje. In ko je bilo dopolnjeno, ko se je stresla zemlja in so zaječale skale v bolečini za Najvišjim, ki ga je križala zaslepljenost ljudi, sta v svoji hišici jokali za svojim Gospodom mala Juta in njena ozdravljena mama.

Davno, davno sta že pri svojem Gospodu Juta in njena mama, toda v spomin na Gospodove rane še dandanes za veliko noč rdeče barvamo pirhe, da nas na veseli praznik Njegovega vstajenja spominjajo trpljenja, ki ga je moral prestati za nas.

Marijin vrtec.

Vrenko Slavko.

(Rojen 13. 2. 1924, umrl 13. 2. 1934.)

Cerknica. Na pustni torek so cerkniški zvonovi zapeli žalostno pesem dobremu bratcu Slavkotu Vrenkotu. Odšel je med angele. Obiskoval je IV. razred cerkniške osnovne šole. Bil je priden in blag deček, zares Marijin otrok. Rad je hodil k sv. maši ne samo ob nedeljah, ampak tudi ob delavnikih. Večkrat je prejemal sv. obhajilo, ne samo mesečno, kakor ukazujejo pravila Marijinega vrtca. Ni ga manjkalo ne pri blagoslovu ne pri rožnem vencu v cerkvi. Dan pred smrtjo je opravil sv. spoved in prejel sv. obhajilo. Starši so mu povedali, da ne bo več ozdravel. Pa je odgovoril, da se ne boji umreti, ker bo šel k Jezusu. Kmalu potem je umrl. Kako krasen je bil pogreb s sveto mašo! Za pogrebom je bila vsa šolska mladina z zastavo, a tudi Marijin vrtec s svetinjami in praporčkom.

Precej je bilo tudi vencev. Ob odprtem grobu so otroci zapeli »Pomladi vse se veseli«. Sedaj pa dragi Slavko, ko si že tako srečen, da si pri Jezusu, prosi ga, da tudi nas nekoč sprejme v sveta nebesa. — Potočnik Franc, Ronko Albin, Otoničar Anica in Semič Francka.

Srednja vas v Bohinju. Velecenjeni g. urednik! Dovoľite, da se tudi iz Bohinja kdaj oglasimo. (Dovolim. Ur.) Tudi tu imamo Marijin vrtec. Ustanovil nam ga je lansko leto g. kaplan V. Demšar. Vsak teden smo se zbirali pred Marijinim oltarčkom, eno nedeljo dečki, drugo deklice. Z velikim veseljem smo hodili k sestankom, kjer smo preži-

